

ARRA!

ORGAN D'ESPARTACUS

ESPARTACUS, al costat,
incondicional, del Go-
vern de Catalunya, ga-
rantia de la victòria

Tots units per a assolir la victòria

EDITORIAL CALMA APARENT AL FRONT D'ARAGO

per MARIAN VIVES

S'ha constituït el Govern de la Generalitat de Catalunya.

A la fi, després de molt trigar, després d'una interinitat que ja semblava no anava a resoldre's, quan el poble antifeixista de Catalunya començava ja a notar un cert nerviosisme per l'ajornament continuat del problema polític, el President Companys obria el període de consultes i donava estat oficial a la crisi del Govern de la Pàtria.

Gestions actives del President, acompanyat per l'adhesió entusiasta de tot el poble de Catalunya, possibilitant que a les quaranta-vuit hores ja hi hagués el Govern nou a punt de prendre possessió dels seus càrrecs. El Govern, qualificat arreu i per tots com un Govern de realitzacions immediates, com un Govern capaç de portar ràpidament la victòria, estava compost per totes les representacions que podríem qualificar com majoritàries de Catalunya.

Esquerra Republicana de Catalunya, el partit que compta amb la majoria del poble català tenia al Govern tres llocs.

Els tres, corresponien a llocs des dels quals podia i havia de fer-se una tasca magnífica, una tasca profitosa per Catalunya i per les conquestes de la massa social catalana.

Cultura, Finances i Governació. Tres carteres de valor. Pi i Sunyer, Terradellas, Sbert. Tres homes. Tres elements magnífics d'Esquerra Republicana de Catalunya...

I a la tarda del dilluns, quan ja tot el poble coneixia i aplaudia la forsonable, Govern de realitats, la Confederació Regional del Treball, posava al President Companys, en un dilema inacceptable.

Els companys de la C. N. T., amb l'ofuscació, segurament, de coses o fets que no podem ni volem nosaltres escatir., donava una nota en la qual deixava la col·laboració gubernamental per una causa completament estranya de comprendre, per una causa fora de to i de lloc.

Els companys de la C. N. T., sense fer cap cas de la reiterada demanda del President de Catalunya, President de tots els catalans, negaven llur recolze, negaven llur col·laboració a un Govern integrat per representacions encertadíssimes dels partits i organitzacions antifeixistes de Catalunya.

I el President Companys, veïllant pel prestigi i per l'autoritat que com a President li pertoca, donava a la crisi la solució més viable, la solució única en els moments actuals:

Govern de Front Popular!
Esquerra Republicana, P. S. U. C., U. de R., A. C. R. formen el nou Govern de Catalunya.

Heus ací la representació genuïna de la democràcia catalana.

Heus ací els partits polítics que portaran Catalunya a la victòria total, a la victòria definitiva...

Formen part del Govern, representacions dels partits que tenen majoria a Catalunya.

Algú potser hi trobarà a mancar un sector, sector força valuós, en el si d'aquest Govern. No hi fa res.

El Govern que s'ha format és, com molt bé digué el President de la Generalitat en el seu parlament donant compte de la crisi, un Govern de Guerra, un Govern de cara principalment a la guerra, a guanyar la guerra i possibilitar l'assentament definitiu de les conquestes socials de la massa catalana.

El sector que manca al Govern, sector que ha treballat i treballa incansablement per la guerra i de cara a la guerra mereix tots els nostres respectes i més que respectes, tota la nostra estima i consideració.

Es el sector dels nacionalistes intransigents, el sector en el qual hi ha estimats germans nostres, el sector que porta el nom gloriós que va donar-nos fa anys, l'«Avi», Francesc Macià...

Ells, però, de fet no hi manquen. No hi tenen representació directa. No hi tenen cap conseller...

Però què hi fa si la tasca d'aquest Govern ha d'ésser la de guanyar la guerra, i fer retornar a Catalunya els serveis que ens han pres?

Després, una vegada els serveis d'Ordre, Públic tornin a Catalunya, una vegada estigui, almenys, en marxa altra volta l'Estatut, és l'hora, serà el moment en què ells, els patriotes cent per cent, hauran de venir amb nosaltres, amb tots plegats a treballar per l'engrandiment moral i material de la Pàtria.

Ara, a treballar com sigui. Ja vindrà l'hora de les responsabilitats. Ja vindrà l'hora de Govern.

I llavors, quanta gent no mancarà que sapiguen el que és governar, que sapiguen el que és Catalunya.

Ara és l'hora del Govern que s'ha format.

El Govern de la guerra i per la guerra.

Tots hem de col·laborar-hi.

Tots hem de donar el nostre ajut i hem de reiterar la nostra adhesió al President de la Generalitat, al President Lluís Companys.

Malgrat la calma observada en el curs de la darrera setmana al front d'Aragó, ha desaparegut dels comunicats oficials de guerra la frase que durant tant de temps hi sortia esteotipada: «Res de nou a tot el front» i que constituïa un pesombre per als catalans, que hauríem volgut —i volem encara— que el front d'Aragó constitueixi un dels factors essencials de la victòria en la guerra cruel que Ibèria està lliurant amb els països feixistes d'Europa.

Ha desaparegut, doncs, la frase que era un estigma pels nostres valents lluitadors. Celebrem-ho.

No s'han esdevingut en els darrers dies operacions militars d'importància. Circumstàncies que no depenen de la voluntat dels nostres heroics lluitadors, no ha permès que prosseguís l'avanç de les nostres forces. La calma no ha estat però completa. Una sèrie de cops de mà, de petites operacions, han proporcionat als nostres lluitadors en diferents sectors del front aragonès —que és el front de Catalunya, cal no oblidar-ho— un millorament de posicions, des de les quals hom pot llençar-se a operacions de gran envergadura.

lesen en els seus bombardeigs damunt

Les brigades de fortificació han treballat intensament per tal que aquestes posicions constituïssin fortins inexpugnables, on s'hauran d'establir tots els atacs enemics, com ja ha estat demostrat en els intents rebels de reconquerir Loma Verde, una posició molt estratègica que ha de jugar un paper decisiu en futures operacions, que han resultat totalment infructuosos.

La major activitat dels darrers dies ha correspost a l'aviació. La gloriosa aviació republicana ha bombardejat constantment les posicions enemigues tot el llarg del front d'Aragó, des dels Pirineus a Terol i les seves intervencions ran estat sempre eficaces. Per la seva part, l'aviació feixista ha efectuat algun raid de bombardeig sense que, però, mai no hagin estat aconseguits els resultats que cercava, perquè els nostres «ales roges» sempre vigilants, els han impedit romandre damunt les nostres posicions, si no era amb el risc de prendre contacte amb les nostres metralladores, a la qual cosa s'han oposat, sempre prenent la fugida, tantost veïa aparèixer a l'horitzó un avió republicà.

Tots els instins criminals de pacients obertes, tot el sadisme d'a-

ROBATORIS LEGALS

per PERE MORA

Abans del 19 de juliol, abans d'haver esclatat la vil militarada feixista que omple i ha omplert de sang tota la terra generosa d'Ibèria, existia arreu de Catalunya, arreu de la Península, moneda fraccionària en gran escala.

Ha vingut la Revolució, hi ha encara la guerra i la moneda fraccionària ha desaparegut.

Comprendriem molt bé que el Govern hagués retirat completament de la circulació les monedes de plata pel ser valor internacional.

Comprendriem completament que alguna organització, per les seves necessitats, sempre discutibles, hagués acaparat una part de la plata existent i la retenís o l'hagués empleat en qüestions interessants per a l'organització.

El que no podem comprendre, però, és la manera que s'ha inventat en alguns llocs a l'efecte de fer factible, diuen, els canvis.

S'han creat unes monedes, anomenades pomposament pessetes, que no és res més que una vulgar estafa.

Tots els bars, tots els llocs on acostuma a anar molta gent, on hi ha molts

canvis, han sortit unes peces de metall que vol ésser alumini i que vulgues no vulgues et fan agafar amb el títol o el significat d'una pesseta.

Això no pot continuar.

Aquestes monedes, de les quals avui dia a Barcelona n'existeixen d'una infinitat de classes, han d'ésser abolides immediatament.

El Govern de la Generalitat, l'Ajuntament de la Ciutat no ho poden permetre que continuïn.

Es incomprensible com encara avui dia poden subsistir aquestes monedes provisionals, que no fan res més que entorpir i impossibilitar moltes vegades els canvis normals que hi hauria.

L'Ajuntament de Barcelona ha llençat a la circulació pública una emissió de bitllets d'una pesseta de valor legal.

Les organitzacions, que sense cap autorització han fet circular moneda fraudulenta, han de reemborsar a l'Estat les pessetes que ells han posat en circulació.

S'han posat, com diem, a mans del públic peces-moneda que l'organització que les ha editat les ha comprades a uns 30 cèntims cada una.

(Continua a la pàg. 2)

quests pilots alemanys i italians quan metral·len éssers indefensos, dones i infants, es converteix en una por inexplicable, quan es tracta d'acarar-se als pilots de la República. La por aquesta, però, té una explicació lògica. En quantes ocasions els pilots a sou del capitalisme internacional s'han vist obligats a acceptar combat, sempre han sofert les conseqüències i el càstig que el seu crim mereix. Heus ací explicat el perquè de la negativa dels aviadors estrangers a lluitar amb els nostres.

El dia que s'escriu la història de la revolució espanyola —convertida pe robra i gràcia d'uns descasats en una guerra a mort —l'aviació republicana ocuparà un dels llocs preferents en el capítol dels herois.

Apart, doncs, del que ja resta dit i d'un intent d'atac facciós a les nostres posicions muntanyenques de Sant Julià de Basa, els dies últimament transcorreguts no ens aporten res més digne d'esment.

Dintre, però, d'aquesta calma, hem de tenir sempre present, la quantitat de companys nostres, de germans nostres, que en aquestes accions de poca importància periodística, però que de vegades en tenen molta en l'aspecte tècnic, han realitzat veritables actes d'heroisme, i els que també han caigut. La guerra sembla que s'hagi de circumscriure a les grans accions, a les operacions que emplen planes i planes dels diaris, són filles d'una sèrie de petites accions preparatòries que constitueixen la base d'aquestes grans operacions.

La calma, si bé existeix, no és absoluta. Uns herois ignorats, anònims, van preparant el terreny, i no hem de trigar gaire —ho deia fa pocs dies el Comissari de Guerra de l'Exèrcit de l'Est— a què es produeixin esdeveniments d'extraordinària importància en aquest front d'Aragó que constituirà, com és el viu desig de tots els catalans, un dels fronts on es lluitarà d'una manera eficaçíssima per la victòria de les armes de la República i de Catalunya —que és pau, llibertat i progrés— sobre totes les potències unides del feixisme europeu, el qual trobarà la seva fi en aquesta frontera de Catalunya i les àrides estepes castellanes.

Esperem, doncs, els esdeveniments a venir que hauran d'iniciar el retrobament de l'Exèrcit català i el camí que ha de conduir-nos a la victòria definitiva.

Els soldats del poble esperen l'ordre d'atacar.

I al capdamunt de llurs baionetes comença a lluir el sol de l'allibertat. Endavant, sempre endavant!

LA REALITAT DE CATALUNYA

Quina tragèdia la de Catalunya! Els seus pobles, les seves viles, les seves ciutats víctimes de les escames dels malfactors, amb carnet sindical! Pobre Catalunya! Quantes doloroses experiències, quantes malvestats, quants pillatges, quants assassinats no ha tingut de suportar! Deu mesos en contínua angoixa, deu mesos plens d'incertitud, de desvari, de desconcert. Deu mesos que en la seva carn viva, sagnant, el bisturi de l'indocumentat s'hi ha rabejat. Què queda d'aquella dolça Catalunya?

Llegiu la premsa aquests dies, escolteu la ràdio... Tot són tempestes, tot són fets sagnants. Incontrolats —assassins, provocadors, feixistes i tota l'extensa gamma de la delinqüència morbosa i vulgar— assalten, roben, assassinen, amenacen, empresonen, els pacífics ciutadans, els honrats, els bons, els antifeixistes, els liberals, els republicans, els socialistes. Una ona de salvatgeria, de gangsterisme, d'extremisme malalt —que coincideix amb la delinqüència—, d'inconsciència cruel, ha caigut damunt la nostra terra.

Res és respectable; les conductes, les virtuts individuals i racials, són escarnides. En canvi s'eleva a categoria de virtuts les monstruositats més asqueroses; hom alava, o quan menys justifica, el robatori i l'assassinat; la deslleialtat està a l'ordre del dia; la civilització és un destorb; la convivència un mite; tota altra vida que no sigui la de l'incontrolat no té valor; la intel·ligència és un mal; la cultura un defecte... El valor de l'individu es cotitza, no per les seves facultats, sinó per la pistola que empra.

Prestigis guanyats a costa d'una vida de sacrifici i d'austeritat i de lleialtat vilipendiats per l'analfabetisme encimbellat als llocs de responsabilitat i direcció.

Catalunya ha sofert molts atacs, ha tingut d'aguantar moltes embestides dels seus enemics, però cap de tanta envergadura com la que actualment sofreix per part d'aquests incontrolats i provocadors amb carnet. Catalunya, però, es forta. Catalunya té una ànima incorruptible, Catalunya és invencible, i malgrat aquestes escames infames tornarà a surar més forta, més potent que mai.

Perquè, catalans, no us càpiga cap dubte, vencerem i anorrearem per a sempre més tota aquesta allau d'indocumentats, de paràsits, de gent de mal viure, de traïdors, que han fet servir la nostra terra de conillet d'indies per als seus infames experiments.

Però és precís que tots els que en veritat són i senten en català s'ajuntin sense distinció d'ideologia política o sindical i formin una pinya compacta, de ferro, que impedeixi tota filtració d'elements indesitjables al si de les organitzacions a què pertanyen. Que tots amb la nostra conducta, amb els nostres actes els hi fem la vida impossible privant-los que puguin immiscuir-se en la vida de la nos-

tra terra i puguin per tant satisfer les seves baixes passions.

I aquell dia, quan tots ens n'haguem donat compte de la nostra responsabilitat, s'hauran acabat per a sempre més els pillatges, els assassinats, les amenaces. I Catalunya tornarà a ésser la dolça Catalunya del poeta. Una Catalunya vigilant però a les provocacions, atenta a les realitats, desconfiada potser.

Mireu els exemples. Tarragona, Bellver, Tortosa... digueren prou! i s'acabà amb els incontrolats. Després aquest telegrama tan significatiu i tan evocador de l'alcalde de Montesquiú! El corc de la covardia vint hores angunioses resistint un veritable exèrcit. I n'han sortit vencedors. I Montesquiú torna a ésser lliure i ara com sempre la seva consigna és Catalunya! Catalunya és la que ha donat força al seu braç, resistència al cansaci, fe, valor, als braus lluitadors de Montesquiú! El coro de la covardia potser també corsecava el seu esperit; la vacil·lació potser amenaçava els seus habitants, però tingueren fe, tingueren esperança, tingueren amor. I Catalunya sortí victoriosa, la covardia vençuda i la vacil·lació derrotada.

Catalans, imitem els de Montesquiú, com ahir els de Bellver, de Tarragona... i demà... i netejarem la nostra reraguarda d'aquestes alimanyes malignes que s'oposen a la nostra vida de poble lliure. I podrem dedicar tota la nostra exclusiva atenció a guanyar la guerra, a vèncer al feixisme, a treure'l dels seus cataus i deslliurar Euzkadi, el pobre germà amenaçat de mort i que espera impacientment la nostra ajuda.

Netegem la nostra reraguarda i ataquem els fronts. Eliminem els enemics que ens ataquen per l'espatlla —llops amb pell d'ovella— i als enemics declarats que al front ens fan la guerra.

Per Catalunya tots a l'una! No defallim. Siguem-ne dignes fills seus.

A les barberies han rebaixat els preus

A les barberies de Barcelona han aparegut uns cartells anunciant una modificació en els preus dels serveis, que a partir d'avui, seran els següents:

Afaltar: setanta-cinc cèntims. Tallar el cabell: dues pessetes.

Sembla que aquests nous preus han estat fixats després de l'Assemblea que celebraren els elements del Sindicat de Barberes.

Qui ho havia de dir. Fa uns dies sortia una cançó i s'acabaven els preus alts.

Sembla talment com si ho hagués sin sapigut els qui la confeccionaren en posar-hi allò de:

«Te lo haré por cualquier «presio», te lo haré un «real»...»

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

TRIBUNA DEL MILITANT

J. E. R. E. C.

Quantes il·lusions i esperances tanquen aquestes paraules per a un humil militant d'ESPARTACUS que lluita i treballa per a l'aixafament del feixisme i per a l'alliberament complet de la nostra terra.

En l'esperit constructiu de la raça nostra aníem portant el nostre granet de sorra per tal de poder fer la Catalunya que volem, aquella Catalunya de l'Avi, aquesta Catalunya a la qual el President Companys porta a la victòria.

Els militants d'ESPARTACUS tenim una tasca molt gran a fer sobre Nacionalisme, part viva de la Joventut catalana, i Obrerisme, tasca social indefinida de cara a la reivindicació total de la classe treballadora, i, per això, tots sense excepció hem de treballar i col·laborar perquè el nostre organ setmanal escampi arreu de Catalunya totes les doctrines del nostre gran partit.

Aquesta és una de les principals missions que incumbeixen a les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», per a portar Catalunya al lloc que es mereix i que volem tots que estigui.

J. GOU

DE TOT ARREU

De les nou notes facilitades per les organitzacions antifeixistes en el curs de la crisi del Consell de la Generalitat, vuit d'elles no solament no excloïen la representació de les sindicals en el futur Govern sinó que, amb més o menys proporció, els assenyalaven una participació. Acció Catalana Republicana en aconsellar un Govern "preferentment" de Front Popular assignava, de fet, a les organitzacions sindicals una representació, però bé que minoritària. El P. S. U. C. parlava d'un Govern de Front Popular Antifeixista. L'afegitó antifeixista era el suficient clar per a comprendre que no s'havien de deixar de banda les organitzacions que han actuat després de la victòria del 16 de febrer. Només "Estat Català" conscient de la realitat —es fets li han donat la raó— tancava absolutament la porta a les sindicals.

Lluís Companys ha donat mostres d'exrema cordialitat envers tots els grups antifeixistes, però quan ha arribat l'hora que en la cordialitat perillava de discutir-s'hi un atribut estatutari indeclinable S. E. ha fet ús de les seves facultats de decisió i ha constituït el Govern que tots els nostres lectors ja coneixen.

Magnífic, President. La gent ha de rutllar, sinó de grat, per força.

Quan ja s'havia fet pública la nota sobre el nou Govern sorgi un obstacle: la C. N. T. (a la qual s'havia dit ja a les primeres entrevistes que en el Govern hi entraria un conseller sense carterla), trameté a S. E. un comunicat dient que no acceptava la inclusió d'aquell element.

I... S. E. digué: Prou!
I el Govern del Front Popular continuà la tasca que li deixava lliure l'actitud de la Sindical.

PER QUE FAN POR...?

(Ve de la pàg. 4)

ment a aquells que perquè són joves i tenen capacitat, porten el braó i l'empenta que cal sempre per afrontar els problemes de la vida i molt més en els moments actuals.

El nostre partit —per què no confessar-ho?— ha patit d'un mal fins ara. I erròniament algú n'ha volgut treure d'aquest mal, una experiència. El mal ha estat l'haver tingut enquadrades en el si del partit, aquelles antigües joventuts no prou disciplinades programàticament. Allò produí un cert malestar, que algú vol fer servir erròniament com a experiència del que esdevindran les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», avui dia. Ara bé; els nostres vells militants no poden fer comparances, entre unes Joventuts que disputen hegemonies amb unes Joventuts que el que volen és disputar capacitats.

UNITAT...

(Ve de la pàg. 4)

La Joventut nacionalista s'ha d'unir...

Ha de fer el pacte, la fusió ferma i decidida mirant únicament la pàtria, pensant únicament en Catalunya.

Catalunya!
Pàtria eterna; els teus enemics volen desfer-te, volen anorrear-te.

Els teus fills d'honor, les Joventuts nacionalistes que han donat i donen la sang en tots els fronts d'Ibèria, et fan guàrdia permanent, guàrdia d'honor, per a lluitar i vèncer als enemics de sempre.

Les Joventuts nacionalistes et prometen unir-se.

Han d'unir-se immediatament.
Per tu, Catalunya aimada, les Joventuts ho deixaran tot i faran la unitat veritable que ens portarà la victòria total i definitiva.

La victòria sobre el feixisme, que és la victòria per l'alliberament nacional i social de la nostra Pàtria.

Per ella, tots a la una, sense cap defallença, sense cap vacil·lació.

RERAGUARDA...

(Vé de la pàg. 4)

ma que sigui aplicada la Llei, amb majuscua, als que durant els onze mesos de guerra han fet manifestacions de rabiós antifeixisme i han procurat només armar-se ells fins a les dents; als que des de les Conselleries i Comissions de Guerra han deixat gairebé desarmat l'exèrcit que opera als fronts de combat mentre les armes que fabricaven i les que ens trametiien els pocs països amics, anaven a parar a les mans dels covards de la reraguarda incapaçs d'anar al front, però mol capaços, això sí, de matar ciutadans i individus dels cossos armats, tenint-los lligats de mans i completament indefensos, i capaços, això també, d'acaparar queviures, viure en pisos requisats, tirar de cotxe i donar-se la gran vida a costelles dels desgraciats inconscients i analfabets als que anomenen, —oh, sarcasme!— «compañeros».

Com deiem abans, a molts pobles de Catalunya segueixen manant els que manaven abans i durant el moviment de maig. Esperem que no hi estiguin gaire temps, i esperem, també, que els delinqüents no seran posats en llibertat, sinó que, tal com el poble reclama, seran castigats com es mereixen per les seves funestes actuacions, pagades i dirigides pel feixisme.

R. H.

Algú pretén fer creure que les Joventuts nostres volen fer-se senyores i mestresses d'un partit, per fer anar els seus dirigents d'una banda a l'altra, movent-los sota mà i gràcies a una llei de coacció portada a terme amb manifesta mala fe. No; les Joventuts d'avui volen i formen part d'un partit al qual no poden ni volen pretendre suplantar.

La Joventut, la nostra Joventut, avui amb els mateixos ideals de sempre, ha comprès una cosa que vol portar a cap per damunt de tot i és: el fet ja demostrat que Catalunya no és fa lliure, ni les reivindicacions socials s'aconsegueixen si no és per mitjà de la capacitat de tots els catalans.

Jo crec, i n'estic completament convençut que les Joventuts d'avui que formen part d'Esquerra Republicana de Catalunya, són tan nacionalistes com les que antigament rutllaven amb el nostre nom. També estic convençut que les nostres Joventuts saben positivament avui que no es guanyen reivindicacions nacionals i socials fent políquetua baixa, elevat petits titelles o minant l'autoritat del partit. No; les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» d'avui, abans de tot el que volen és enfortir el partit i capacitar-lo cada vegada més perquè sigui aquest el veritable partit dels catalans. No regatejaran esforços, ni voluntat.

Que no hi hagi recels per part de ningú; que no es pensi en el retorn d'uns temps i d'un estat de coses que han alligonat tothom: els joves i els madurs.

ROBATORIS...

(Ve de la pàg. 1)

Moltes d'aquestes peces s'han perdut o bé estan a la butxaca d'algun pobre ciutadà al qual, en lloc de les monedes de la seva propietat, li han «collocat» unes xapes sense cap valor fora «d'aquell» establiment.

La moneda únicament pot i ha d'estar en mans del Govern. Les organitzacions que han llençat al carrer unes monedes no oficials han comès un greu delictes.

Això ho han de subsanar.
Infinitat de ciutadans estan completament queixosos de la manera insòlita com s'estan aplicant aquesta mena de monedes.

No es comprèn com havent-hi moneda oficial circulin les «fitxes»... talment com si fos una casa de joc...

La Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona ha d'acabar amb aquesta qüestió.

S'han d'abolir immediatament les fitxes-moneda.

Les organitzacions han de declarar davant el Govern el nombre de pessetes que han llençat a la circulació i anul·lar-les davant d'un funcionari responsable.

Les que manquin, les que quedin en poder de ciutadans que no hagin pogut fer el canvi, hauran d'ésser abonades per l'organització responsable a la Caixa General de la Generalitat, per ésser aquest qui ha d'autoritzar o llençar al carrer una emissió de moneda.

Els ciutadans de Barcelona ho demanen amb insistència.

Es un robatori amb gran escala el que s'està fent amb el «timo» de les «fitxes».

Abans el que robava, d'una manera o altra, se'l castigava amb tot el rigor de la llei.

Ara cal ésser inflexible, principalment en qüestions financeres.

La Revolució i la Guerra ho exigeixen.

Control absolut sobre les finances particulars i d'organitzacions.

Per la Victòria, actuació enèrgica i decisiva.

OFENSIVA GENERAL!

«Reclamo la unitat i la cooperació de tots els sectors antifeixistes. Volem guanyar i guanyarem la Guerra!»

LLUIS COMPANYS

LES BRIGADES D'AJUT ALS CAMPEROLS

Pel seu interès, i sense que això signifiqui res a favor de la "Joventut Revolucionària" ens plau reproduir aquest article de J. Calaf Teixidó, aparegut a la "Soli", que demostra ben palpablement l'actitud de les J. S. U. de C.:

«En vista de l'èxit extraordinari obtingut el diumenge passat per la Joventut Socialista Unificada de Catalunya amb les seves brigades d'ajut als camperols», no podem resistir la temptació de fer una ressenya de la gran daïda d'ajut al camp, pr a què serveixi d'exemple i estimul a tota la joventut de Catalunya.

Desde les primeres hores de la matinalada, començaren a concentrar-se la joventut «stajanovista» a la Plaça de Catalunya, disposats a prestar la seva valiosa ajuda als germans camperols.

Degut a què alguns no foren puntuals i d'altres s'havien oblidat de presentar-se a l'hora convinguda, la sortida que havia d'efectuar-se a les dues, no va poder ésser fins a les set

o les vuit. Els camions varen tenir temps de sobres per a resseguir tots els carrers de Barcelona, i per a què els despreocupats i peresosos, poguessin enterar-se del magnífic gest (?) dels companys de la Joventut Socialista Unificada.

De deu a onze, arribaven als camps de Cervera els flamants i dinàmics «stajanovistas», disposats a empunyar la falç al costat del camperol. Encara que, desgraciadament, com que per a tot es necessita l'aprenentatge, els en usiastes «stajanovistas» tingueren de mirar com segava el camperol, ja que ni sabien manejar la falç ni posar-se «l'escolopet».

No per això varen desanimar-se els nostres companys. Després de les saluacions de consuetud, varen carregar-se a les espalles les garbes de blat, que tornaren a deixar al seu lloc una vegada tretes les corresponents fotografies.

Tocaren les dotze. Després de tant de «treballar», la gana era tremenda. Es va menjar amb gust, visitant-se a continuació, amb no menys entusiasme, tots els arbres fruiters de la rodalia. Quanta tristesa no hi havia als ulls dels camperols! Després, com és natural, i no menys lògic, se'n anaren a prendre cafè. Unes noves fotografies, en fraternal companyonisme, i el comiat.

Potser que algú malintencionat indiqui que era molt aviat per a efectuar el retorn, les tres de la tarda, però tot quedarà justificat amb l'afirmació de que era diumenge i a la majoria dels «stajanovistas» els esperaven les respectives nòvies. Prop de les sis, arribaven a Barcelona, plens del més gran entusiasme, després d'un dia «d'intens treball i utilitat» per la guerra i la Revolució (?).

Com pot veure's, té molta raó el company Paydro, quant, referint-se a la gran tasca dels «stajanovistas», el prop-passat diumenge, deia: «Precisament avui, a les dues de la matinalada, han marxat cap a Cervera cinc-cents companys per tal d'ajudar als camperols en la sega, mentre que alguns dels que es diuen revolucionaris s'estan segurament divertint-se en alguna de les nostres platges». Completament d'acord.

Estem segurs que aquest any no quedarà ni una sola espiga per recollir; per alguna cosa s'han organitzat les «brigades d'ajut als camperols».

Però si el mal humor dels camperols anés en augment, i se'ls acudís rebre a pedrades als flamants «stajanovistas», llancem la consigna —també nosaltres— d'anar preparant amb temps, per a garantir l'èxit, la setmana de les «stajanovistas» de l'amor, la dels «stajanovistas» de la «juerga» i el desordre, dels «stajanovistas» de la mentira i la intriga, de la consigna i el banderí de captació, etc., etc.

Total, unes consignes més i la collita salvada, la Revolució feta i la victòria total sobre el feixisme, garantitzada.»

Per Catalunya, ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

Maria Teresa Gibert

Cultura, molta cultura

L'educació dels nostres infants és un problema altament trascendental i caldria que totes les nostres forces s'ajuntessin per procurar a la infantesa que puja un millorament social efectiu.

Si les ciutats estan en condicions d'educar i aminorar les llacunes d'aquesta arbitrarietat comesa amb els infants, i avui ja es pensa en ells i se'ls procura mitjans perquè quan formin la col·lectivitat de ciutadans de demà seran ja més conscients dels seus deures perquè hom els haurà format i educat per aconseguir-ho, no podem dir-ho així mateix d'aquesta legió que com els ocells omplenen els carrers i places dels pobles que en les nostres llargues caminades ens topem.

Quantes vegades jo he pensat en ells!

Els veieu oblidats del tot, en un complet abandó per part —sobretot— dels pares, que no comprenen el deure que hi tenen, de formar-los, d'instruir-los, sinó que procuren, presindint de lleis, que no serveixen per res perquè mai no es compleixen, i aquells infants se'ls explota fent-los treballar de qual-

Al moment de tancar la nostra edició ens assabentem de la mort de l'esposa del nostre volgut amic Vicenç Bernades. En aquests moments dolorosos, des de les pàgines d'ARA!! li trametem, a l'amic i família, nostre sentit condol sincer i lleial.

A PIC I PALA...

Perquè la reraguarda sigui més sana del que és —una reraguarda sana ens facilitarà la victòria— cal purificar-la. Per això han estat adoptades unes mesures que, per ara, en la seva aplicació estricta, donen un bon resultat pràctic. Les "ràtzies" per cafès i altres establiments públics produeixen cada dia un acusat balanç. Hi ha molta gent indocumentada. Molta gent que no té ofici conegut, que no se sap ben bé què fa per Barcelona. Aquests elements han guanyat les oposicions per anar a treballar amb pic i pala. Esperem que les autoritats els facilitaran una plaça en aquest sentit.

El "Sindicatos Libres" volgueren descatalanitzar el gloriós C.A.D.C.I.

La consciència nacionalista dels seus militants impedí que els malnascuts dels "Sindicatos Libres" logressin els seus propòsits.

Ara, amb la capa de la U.G.T., uns ciutadans que abans s'anomenaren separatistes intransigents volen fer el mateix, exactament, que intentaren els funestos "Sindicatos Libres".

Afiliats al C.A.D.C.I.! Tots units contra els que volen desfer la nostra tradició nacionalista intransigent! Tots a la una per a salvar el C.A.D.C.I. del centralisme absorvent!

que cosa, la qüestió és que portin un guany, per petit que sigui, i els diumenges els deixen fer l'hòme, i hom els ha vist jugant en les taules dels cafès, i cridant quan el company ha fet una mala jugada i blasmant contra tot, si la combinació no ha sortit afavorida amb els seus plans.

Aquests infants que jo he vist jugar en una taverna del poble de Dosrius, un diumenge a la tarda, m'han donat molta tristesa.

Aquells deu o dotze anys plens de cabòries malsanes, aquells crits rogallosos del jugador empedernit quan veu escapollit el guany que ha planejat en la seva ment, aquells ulls plens de llufors d'una ambició impròpia en els que tan sols hauria de brillar la flameta de la il·lusió infantina, aquells blasmes i renecs llençats amb lodi del que es veu acorralat sense una sortida, m'han fet comprendre com està encara d'abandonada l'educació popular del nostre poble.

I segurament que Dosrius deu tenir qui cuidarà dels interessos dels seus, però d'aquells infants ningú no se'n cuida, i els pares que haurien d'ésser els primers en vetllar llur educació, de proporcionar-los-hi esbarjos propicis a llur edat, aquells pares, per tal d'evitar que l'infant amoïni la mare privant-la del xiuxiueig i de les xafareries, que no es poden dir davant dels infants, se'ls emporten amb una inconsciència impròpia a la taverna, on al costat d'una cervesa aprendran a malmetre els diners i a desfer una joventesa que en un camp d'esports a l'aire lliure es sanejaria de falses habituds i mals costums.

Aquells infants del diumenge a la tarda, no podré oblidar-los, per anys que passin, perquè m'han fet donar compte de la gran tasca que hi ha que fer, més en els pobles que en les ciutats.

Hem de tenir cura dels infants, hem de fer que ells, el dia de demà no puguin blasmar-nos de la manca d'inten-

Diu la «Soli»:

«No hay nada que pueda justificar la falta de respeto hacia quienes han nacido junto al surco, y curvados sobre la tierra han pasado años y años trabajando, amasando con acopio de esfuerzos, la riqueza que otros han disfrutado.»

D'acord. Però, i les col·lectivitzacions forçades de camperols?

Bé, gràcies...

rès en què els hem tingut, de l'abandó en què els hem deixat!

Si tenim encara un promig d'un 60 per 100 d'analfabets, com podem fer altra tasca que no sigui la de l'educació popular?

Fer que l'escola sigui el desvetllar per aquests cors adormits a totes les sensacions espirituals, a tots els goigs de l'enteniment!

Fer que en la taverna no hi tinguin cabuda els infants.

No és un lloc addient per a ells. Entretenir-los, donar-los un lloc d'esbarjo els diumenges, però no llençar-los en les mans del vici.

Els mateixos ens en demanarien comptes el dia de demà, i aleshores, què els podríem dir nosaltres?

IMPRESSIONS

"MISSIONS OFICIALS"

per GUILLEM GARCIA

Els elements que surten amb «missions oficials» a l'estranger, comencen ja a ésser simbòlics als Hotels, fondes i estalges de la veïna República.

Sembla una cosa convinguda, la de que tots els trens que ens fan el servei internacional arribin sempre tard a l'enllaç.

Això que no sembla tenir importància, és d'una gran transcendència per a la nostra Economia.

Heus ací un exemple: El «missatger oficial» que té la sort de què la seva «oficiositat» dimani del Govern directament, porta ja indicat al passaport, la quantitat de divises que pot exportar: —Sí, per contra, l'oficiositat del missatger, és «de segon ordre», aquest passa a ésser, un particular qualsevol que paga l'impost d'emigració, que surt amb les reglamentàries 500 pessetes i que arriba a la frontera, l'escorcollen de dal! a baix, «perdonant-li la vida», el deixen «fugir» i quan entra a França, ja no és solament un particular qualsevol, sinó que passa a ésser un desgraciat, víctima de les circumstàncies; puix es troba, amb el fet de què el seu tren ha arribat tard, i l'altre ja fa mitja hora que ha sortit. Clar, l'hòme que té «500» pessetes al seu poder, que parla a la «perfecció» l'idioma francès i que té gana, s'apropa a l'hotel i comença la lluita.

Primerament li toca canviar les pessetes (per les 500 li donen 250 francs); després sopar i dormir (per un sopar digne d'un hos'al situat a Las Herdes i una habitació neta, li prenen, tot comprès, 50 francs) i per fi ha de comprar el bitllet. I ara ve el tràgic: Com que li han donat 250 francs i ha tingut 50 de despeses li queden 200, però com que aquest company ha d'anar a París, no té diners suficients per tot el viatge. Però, com que aquest company dona la coincidència que és un «camarada espanyol» i té la sort de portar un anell d'or i un rellotge d'aur que fa el seu bon efecte, l'amor o la mestressa de l'hotel, es sacrifica pel «bon camarade» i li proporcionen els elements justos i precisos per a poder treure-se'l de sobre i que vagi a empipar els altres.

Per tot el qual, la conclusió és, que tothom ha d'ésser igual, que s'ha de tenir més acció per eliminar aquesta horrible depreciació de la nos'ra moneda i que, sobretot, les persones que per qüestions oficials surten a l'estranger, no ens facin el ridícul demanant almoïna, que d'això ja en patim prou al nostre país.

ADOQUINETS

No es veien gaires taxis de la U. G. T. aquestes dies. Per part dels "nuestra obra" se'ls hi feia gairebé impossible el treballar i guanyar-se la vida. Si això es llibertat, que baixi Deu i ho demostrí.

Si el front d'Aragó hagués rutllat com devia durant els darrers mesos (excepte a partir de fa un mes aproximadament) i s'hagués atacat de ferm, potser no hauriem de lamentar ara la caiguda de Bilbao.

Si en lloc de facilitar armament als «incontrolats» de la reraguarda, s'hagués enviat els fusells i les bombes i els morters i les metralladores al front, potser Osca, Saragossa, Terol i Jaca ja haurien estat al nostre poder i s'hauria pogut atacar per la reraguarda l'exèrcit facciós que ha atacat Euscadi des de Pamplona i Burgos.

Els barbers trenca-cadenes, en vista de la considerable aflluència de públic als establiments (14 persones diàries), i convençuts de que «son llibres», han decidit rebaixar les tarifes que regien fins dilluns passat. El dia que es decideixen a disminuir del tot els ingressos que encara donen a uns quants «senyors camarades» encafiats i que viuen amb l'esquena dreia i van tirant del tros, demostraran que, de debò han trencat les cadenes...

Però la «rrrrrrrevolució» (?) no s'hauria fet, i sense «aquesta rrrrrrevolució» (?) no s'haurien pogut omplir les butxaques alguns subjectes que ara fan de nous rics, ni s'haurien pogut obrir comptes corrents als Bancs de França.

Esperem que ara seran municipalitzats els espectacles públics, que ja fa massa temps estan controlats per la C. N. T. sense que ningú no s'hi hagi oposat, i s'acabarà l'acapament de la poca plata que encara circula...

KIK-OFF

Primer que res: LA GUERRA!!

REESTRUCTURACIO DEL PARTIT

UN SOL CASAL AL DISTRICTE per MARCEL TORRES

Esquerra Republicana de Catalunya, el partit majoritari de Catalunya, ha patit d'ençà de la seva fundació d'un mal bastant greu.

Aquest ha estat el que podríem anomenar "mal de casal".

I aquesta malura que començà tan bon punt Esquerra es convertí en el Partit majoritari de Catalunya ha continuat subsistint fins a la data creant al Partit conflictes i més conflictes que mai res de bo han significat.

Es interessant, però, que això s'acabi d'una vegada.

El Partit no pot continuar tenint la malura del Casal, ple de capelletes i font de discòrdies i raons. El Partit ha de reestructurar-se seguidament amb una base sòlida pel que fa a Barcelona-Ciutat.

No poden continuar subsistint Centres i més Centres amb un número immens d'associats que no rullen o no donen el rendiment que han de donar.

Els Casals han d'ésser llocs d'estudi, de treball, de conversa politico-social i fogar per a la preparació de les noves formacions que avui dia pugem.

Els Casals han de deixar les capelletes, les discòrdies de districte, les raons i enveges per tenir el delegat, en fi, els Casals han de canviar radicalment llur línia de conducta.

Solució, però, d'aquesta malura.

Una, una sola, que portarà un canvi radical en els procediments, en les actituds i en les enveges dels Casals.

Unificació total, absoluta, dels diversos centres, casals, aleneus, grups, etcètera, en un sol Casal, gran, espaiós, a cada districte.

Impossibilitar la creació de nous Casals ha d'ésser el simbolisme de la reorganització del Partit.

Unificació de tots els d'un districte en un de sol, ha d'ésser l'ambició total i unànime dels militants d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El nostre districte, però, hauria de donar-ne la pauta en aquesta qüestió.

El Districte VI.è, de Barcelona, ha de passar per damunt de tot, ha de deixar -ho tot de banda per a assenyalar arreu de la capital la línia a seguir per arribar a la unificació absoluta, total.

Els tres Casals han d'unir-se, fer-ne un de sol que respongui a les realitats del moment i marqui la línia de conducta en els instants precisos que aravessem.

Són moments i circumstàncies greus les que viu el nostre poble.

l'Esquerra Republicana de Catalunya, el partit majoritari necessita unitat d'acció i unitat de comprensió.

Militants d'Esquerra Republicana de Catalunya del Districte VI.è, Unitat d'acció.

Unitat d'actuació. Unitat de tots els Casals en un de sol.

Aquest número ha passat per la censura

Hem de crear la veritable unitat

per GRAU i MORA

De totes les procacitats comeses pels militars, casta de parasits, cap de tan ingent com la registrada en el sol ideari en el que va de guerra. Havia d'ésser el que era abans militarisme espanyol, sense personalitat pròpia ni dignitat patriòtica, el que havia de fer anar a capgirells la política europea, i, a l'ensens, no deixar dormir el son que tenen ganes els «vedettes» més significats de la diplomàcia occidental.

No es d'estranyar, però, que un militarisme com el nostre, que havia obtingut una fama gairebé mundial a base de les múltiples derrotes que la història no pot amagar, tingués de representar davant el món civilitzat la «gallardia» d'un moviment «regenerador» i de superació nacional i en contra de les hosts, com ells diuen, de Moscú (?).

Abans del 19 de juliol, els soldats a mans dels antics caps de l'exèrcit espanyol, no eren altra cosa que soldats de les derrotes «victorioses», malgrat la valentia que els entesos de totes les nacions veien en els nostres soldats. Ara, aquests són milicians perfectament disciplinats que estan dirigits

per seus companys, els militars del poble, i fins a la data no han sortit cap guerra semblant a les de Monte Arrau, Anau, etc., etc.

Ha estat precis passar per aquesta data gloriosa per patentitzar al món l'escassa mentalitat d'aquests «bizarrós» generals, amics tots ells de Hitler, Mussolini i Carmona.

S'ha de regenerar el nom sagrat de la pàtria, donen aquests. Mes, com 19-19? La solució és fàcil. Franco en dona un tros a Alemanya, un altre a Itàlia, si convé un trosset a Portugal. Després, ell i llurs satèl·lits, quan la pàtria estarà regenerada no restant-ne res, anirà a Berlín a aprendre unes lliçons que li ha promès el «bello» Adolfo, que, dit sigui de passada, el vol tenir ben aprop seu perquè desconfia del general «bonito» i té por que li resti gent en combats que no són pas bèl·lics...

Els militars feixistes, quan el 19 de junor sortiren al carrer, no tenen convençuts al poble, en veure'ls armats fins a les dents. Fugiria esporuguit —ens ho haurien fet— en totes direccions.

No 19a així, i quan veieren que les masses treballadores es llençaven, a pit descobert, a combatre'ls, fou quan en ells s'aiermà la idea, potent, de què un poble que lluita contra una casta superior com són ells, no té dret a dir-se civilitzat, i, per tant, com ells havien estat derrotats fins envorçant-se amb llur propi poble, calia castigar tal gosadia. Primerament, per castigar-nos, ens enviaren moros bruns i després moros rossos i camises negres.

Doncs bé, ha estat precis passar per aquestes fases indignes perquè la Humanitat s'assabentés de la més gran infàmia que registra la Història. Uns generals traïdors se subleven contra el veritable govern que el poble democràticament s'havia donat. Reben ajut descarat de les potències feixistes, covardes com ells, que tenen gosadia perquè veuen la manca de fermesa i decisió de les nacions anomenades democràtiques, mentre la classe treballadora ho dona i ho donarà tot, si cal, per al triomf d'aquesta guerra anticapitalista.

Hem de convèncer-nos —encara hi som a temps— de la necessitat d'una franca harmonia entre tots els sectors que volen, veritablement, guanyar la guerra. S'ha d'acabar amb la fatxenderia de dir: Jo sóc això... o bé allò. Hem de dir, únicament, que som antifeixistes i que sabem obrar com a tals.

En aquests moments ningú no ha de fer més manifestacions, ni pronunciar més paraules, que els encarregats de fer-ho. L'únic responsable davant l'opinió pública és el Govern i aquest compta amb la seva constitució, amb la simpatia i amb l'aprovació de tots.

Si sabem ésser dignes d'aquest moment, com és el desig popular, parlarem poc i obrarem més. Cada ordre que doni el nostre Govern, responsabilitat i amb plena autoritat, nosal-

tres hem d'estar amateats a complir-la i perseguir amb furia, sense compassió, els que no vulguin obeir-la, els covards, els traïdors. Foragitar els que a la reraguarda, que tenen un passat turulent, parlen de revolució, mentre al front els veritables revolucionaris, estan defensant-nos. Extirpar, d'una manera definitiva, els emboscats. No hem de permetre més temps que el sacrifici de tants germans nostres, que ho donen tot i en canvi no ens demanen res, sigui estèril. El nostre millor homenatge als caiguts ha d'ésser el crear la unitat —la veritable unitat— que ens durà, indefectiblement, a la victòria.

Si ho fem així, podrem dir sense sectarismes, amb orgull, que tots varem aportar el nostre esforç al triomf. I aleshores —després de la lluita— un cop guanyada la guerra, implantarem sobre les runes d'una Espanya arcaica, d'inquisició i de barbàrie, de militarisme vergonyant i de capitalisme absorbent, la nova Espanya, amb concepcions socials més àmplies, amb horitzons il·limitats.

RERAGUARDA

Fassau els successos del mes de maig i amb l'arrinada de les forces d'Ordre Públic trameses pel Govern de València, la majoria immensa dels ciutadans, excròsos, naturament, els que havien pres part en el moviment, respiraren tranquils. Si bé la dignitat com a catalans no quedava gaire ben parada, la major seguretat de tots els ciutadans que es veia més assegurada amb el considerable reforç que les forces d'Ordre Públic de la Generalitat havien rebut, feia passar desapercebuda la contrarietat que com a catalans era forçós sentir.

I bé: des d'aquells dies fins ara és evident que la situació ha millorat ostensiblement. S'han desfet les famoses Patrulles de Control que fa temps havien deixat d'ésser una força d'Ordre públic per a convertir-se en una policia particular de les organitzacions responsables del moviment de maig, i que en comptes de constituir una garantia pels ciutadans s'havia convertit en tot el contrari, i s'ha procedit al desarmament de molts elements presidiables. Malgrat tot, però, en molts pobles de Catalunya segueixen els pertorbadors agents del feixisme disfressats de super-revolucionaris, fent de les seves. Volem fer constar que aquesta afirmació no significa cap censura per a les forces d'Ordre Públic i encara menys per als elements responsables que les dirigeixen, però si hem de consignar el fet perquè quedi ben remarcat. A molts pobles de Catalunya hi ha encara una bona quantitat d'armament amagat. Mentre als fronts de combat d'Aragó no hi havia tot el material que calia, els pinxos murcians a la reraguarda anaven ben proveïts de pistoles-metrallores, fusells, bombes de mà, carros d'assalt i fins i tot, morters i canos. Responsables de tot això? N'hi han molts. Però el poble, que ja coneix qui són, recla-

(Continua a la pàg. 2)

UNITAT D'ACCIO JOVENIL

per JOSEP SANS

La guerra s'allarga enormement. La reraguarda continua, com sempre, plena de parasits i de tiflofeixistes. Les Joventuts nacionalistes han de demostrar com calgui llur actuació i llur sentit de la guerra i de la Revolució.

Enem estat durant una pila de mesos deixant que tothom ni digués la seva.

Durant onze mesos les Joventuts nacionalistes han estat callades i han vist com es feia de Catalunya el que es volia.

D'ençà del 10 de juliol les Joventuts nacionalistes no han dit una paraula. Han passat, estan passant avui, fets massa greus, fets massa importants per a què les Joventuts de Catalunya continuem com fins ara.

Les Joventuts nacionalistes hem d'actuar de cara a la guerra i de cara a la reraguarda.

De cara a la guerra donant al Govern de Catalunya tot l'apoi incondicional, desinteressat, que convingui.

De cara a la reraguarda amb una actuació enèrgica, amb una actuació sincera, amb una actuació d'unitat veritable de tota la joventut nacionalista de Catalunya.

Unitat! Força i potent!

Catalunya ho necessita. Els atacs que els enemics de sempre, els atacs que contra el cos de la Pàtria hi han fet els llops amb pell d'ovella han d'ésser contestats únicament per la Joventut nacionalista.

Els joves nacionalistes sortiren el 19 de juliol agermanats per la bandera gloriosa de la Llibertat.

Allí, en la lluita, caigueren companys de totes les tendències.

Les Joventuts nacionalistes, però, formaren al seu lloc de combat, estigueren al lloc i al moment en què la lluita, en què l'esforç conjunt ho demanaven, ho feien necessari.

Les nostres militants, els militants de les Joventuts nacionalistes de Catalunya caigueren morts o ferits als carrers de Barcelona.

Donaren tot l'ajut. Prestaren tot l'apoi necessari en l'obra comuna de vèncer al feixisme universal en armes.

En aquells moments i després, la Joventut nacionalista complí i ha complert tal com exigien els moments.

Compli llavors. Compli després. Complirà avui. Ahir, en la lluita. Avui, en la unitat.

(Continua a la pàg. 2)

ARA!!
Any I 3.ª època N.º 4
Redacció i Administració:
ARIBAU, 74 - Telèfon 71359
Barcelona, 2 de Juliol del 1937
Preu: 0'20 ptes.

(Continua a la pàg. 2)

(Continua a la pàg. 2)